

The Razor's Edge # 9

Vraag 1

Geliefde Osho,

hoe is het mogelijk dat u zoveel van ons houdt? is het mogelijk dat u ook van mij houdt? als ik mezelf toesta uw liefde te voelen, me door u laat liefhebben, dan is er zoveel pijn en zoveel dankbaarheid dat ik het niet kan zeggen. Dank u, Osho.

Plotseling besef ik dat deze angst, van geen deel ervan uitmaken, niet erbij te horen, niet in uw familie te zijn, er mijn hele leven is geweest. is het mogelijk dat ik er al bij hoor?

Sambodhi Amrita, Ik heb je niet lief, ik ben liefde. Men heeft lief als men zelf geen liefde is. Dan is liefde enkel een voorbijgaand moment; het komt en gaat.

De dag dat je jezelf verwerkelijkt, wordt je hele wezen liefde. Het is niet langer gerelateerd, niet langer bestemd voor iemand in het bijzonder; het stroomt simpelweg over in alle richtingen en alle dimensies. En het is niet vanuit mij zelf, dat ik het doe. Liefde kan niet gedaan worden. En de liefde die gedaan wordt is onecht; het is enkel een voorwendsel.

Je vraagt me: "Hoe is het mogelijk dat U zoveel van ons houdt?" Ik ben gewoon hulpeloos, ik kan niet anders. Het is gewoon mijn hartslag, mijn liefde is mijn leven; het sluit niemand uit. Het is zo allesomvattend dat ze het hele universum kan omvatten... ook jou. Je zegt: "Als ik mezelf toesta uw liefde te voelen, me door u laat liefhebben, dan is er zoveel pijn en zoveel dankbaarheid dat ik het niet kan zeggen."

Misschien ben je je niet bewust van de vele aspecten van liefde. Een ervan is dat als er te veel liefde op je neerkomt, de intensiteit ervan net zo overkomt als pijn. Je moet vast wel gehoord hebben, dat het wel eens voorkomt dat iemand gewoon uit pure vreugde sterft aan een hartaanval. De vreugde was te groot en zijn hart was te klein.

Ik zal je een verhaal vertellen: een heel arme man had er een gewoonte van gemaakt om iedere maand een lot van de loterij te

kopen. Hij had dit al bijna twintig jaar gedaan.

In het begin vroegen de familieleden en vrienden hem nog: “Waarom verspil je toch je geld? Je verdient slechts een roepie met zoveel zwaar werk, dat je bloed doet zweten. Je verspilt elke maand een roepie, en je hebt nog nooit iets in de loterij gewonnen.” Maar langzaamaan hielden ze op hem te adviseren; het was bijna routine geworden. In het begin dacht hij nog dat hij op een dag de loterij zou winnen, maar zoetjesaan vergat hij dat ook. Net als een robot ging hij de eerste van de maand op pad om een lot te kopen.

En op een dag gebeurde het, het lot viel op zijn naam en hij won 2,5 miljoen roepies. Hij was niet thuis. Zijn vrouw werd erg bang toen ze het bericht ontving dat haar man de loterij gewonnen had. Ze was een Christen – ze rende naar de kerk. Ze was bang: “Dit is te veel. Hij heeft zelfs nog geen vijftientwintig roepies tegelijk gezien.... 2,5 miljoen! Hij zal zeker van te veel geluk doodvallen. Dus moet ik tot God bidden en ook moet ik de priester vragen om op een of andere manier zijn leven te redden. Armoede is niet in staat geweest om hem te doden, maar deze rijkdom zal hem onmiddellijk doden.”

De priester zei: “Maak je geen zorgen. Ik kom met je mee en zal je man als hij thuiskomt heel langzaamaan vertellen, ‘je hebt honderdduizend roepies gewonnen.’ Als ik zie dat hij dit geabsorbeerd heeft, dan zal ik vertellen, ‘feitelijk heb je twee honderdduizend roepies gewonnen.’ En als ik zie dat hij dat in zich opgenomen heeft, dan zal ik zeggen, ‘je hebt eigenlijk driehonderdduizend roepies gewonnen.’ Langzaamaan zal ik de hele waarheid onthullen over de vijftientwintig keer honderdduizend roepies.”

De vrouw zei: “Als u zijn leven kan redden, zal ik honderdduizend roepies aan de kerk schenken.” En de priester zei: “Honderdduizend roepies?” En hij zakte in elkaar op de grond, dood! Hij had nooit kunnen hopen dat iemand hem honderdduizend roepies zou geven.

Alles waar je niet op voorbereid bent -- het kan geluk zijn, het kan vreugde zijn -- zal in het begin zo intens zijn dat het zeker op pijn zal lijken. Je bent zo goed op de hoogte wat pijn betreft -- je kent het; dat is de meest vertrouwde ervaring.

Wanneer er zonder te vragen liefde naar je toekomt, en de liefde

komt van een bron die je nooit verwacht had, nooit aan gedacht, nooit op gehoopt had, waarvan je nooit het idee had dat je het verdiende of dat je het waard was.... Als het een relatie betreft, is het iets erg oppervlakkigs. Maar wanneer je iemand tegenkomt die liefde is, stroomt de hele oceaan over in je hart. Het voelt alsof je zult barsten, sterven. Het is onmetelijk pijnlijk. Maar tegelijkertijd kun je het verschil voelen. Het is heel dicht bij pijn, maar het is geen pijn.

Je wezen begrijpt dingen die je mind niet verstaat.

Ervaringen komen waarvan je mind zal zeggen dat ze pijnlijk zijn, maar je wezen zal dat niet aannemen, omdat het geen pijn is, het is te veel gelukzaligheid. Het probleem is dat je niet gewend bent aan zoveel liefde, zoveel vreugde; vandaar dat je aan de ene kant pijn voelt, dat is de interpretatie van je mind, en aan de andere kant voel je dankbaarheid – dat is de interpretatie van je wezen. Altijd als er een conflict is tussen je mind en je wezen, vertrouw dan je wezen, omdat het wezen enorm groot is en ervaringen kan begrijpen waartoe de mind niet in staat is. De mind is iets kleins; je wezen is even onmetelijk als het hele universum. Als je blijft luisteren naar je wezen en geen aandacht schenkt aan de mind, zul je langzaamaan zien dat de pijn verdwenen is. De pijn is de intensiteit van vreugde, het is te veel vreugde, en je zult er plaats voor moeten maken.

Vandaar mijn aandringen dat als je doorgaat met meditatie – en meditatie en liefde samen tot je komen – er helemaal geen pijn zal zijn. Meditatie maakt je bewustzijn wijder, breidt het uit, maakt het net zo groot als de lucht. Het kan oneindige liefde bevatten, oneindige vreugde.

Jouw meditatie, Amrita, is nog niet groot genoeg. Maar ik ben hulpeloos. Ik kan je geen liefde geven in beetjes die geschikt zijn voor jouw capaciteit. Ik kan je enkel mijn onverdeelde heelheid geven. Je moet erop voorbereid zijn. Je pijn toont aan hoe onvoorbereid je bent, maar je dankbaarheid toont dat je in staat bent om je voor te bereiden. Alleen wat meer meditatie, enkel een beetje meer stilte, net een beetje meer sereniteit en je zult in staat zijn te dansen van vreugde. Hoe intenser de vreugde, des te groter zal de dans zijn.

Je hebt ook een erg betekenisvolle vraag naar voren gebracht:
“Plotseling besef ik dat deze angst, van geen deel ervan uit te maken, niet erbij te horen, niet in uw familie te zijn, er mijn hele leven is geweest. Is het mogelijk dat ik er al bij hoor?”

Ten eerste dit, ik heb geen familie. Ik heb mensen waar ik van houd, die van mij houden, maar er is geen band van enige familiebetrekking. Niemand hoort bij me, evenmin behoort ik bij iemand. Iedereen hier heeft zijn eigen individualiteit, absoluut zuiver, zonder enige vorm van gevangenschap in de naam van liefde, in de naam van religie, in de naam van natie, in de naam van ras – mooie namen, maar zij verbergen lelijke gevangenissen.

Het is goed dat je heel je leven bang geweest bent, ‘geen deel ervan uit te maken, niet erbij te horen, het niet in uw familie te zijn,’ Ik heb geen familie. En je moet onthouden dat je helemaal tot geen enkele familie behoort.

Mijn visie van een werkelijke mensheid is die van complete personen – die wel betrekkingen hebben met elkaar maar niet vastgebonden zijn in een verbintenis; die elkaar liefhebben maar niet bezitterig zijn ten opzichte van elkaar; die al hun vreugde en al hun zegeningen met elkaar delen, maar nooit zelfs in hun dromen denken aan domineren, eraan denken om de ander tot slaaf te maken... een wereld die niet uit families bestaat, niet uit naties, niet uit rassen, maar enkel uit individuen.

Alleen een wereld waar de familie uit verdwenen is en naties uitgestorven zijn en rassen niet langer bestaan kan schoonheid hebben, en kan onmetelijke mogelijkheden hebben voor menselijke groei. Anders zijn al jullie relaties destructief, omdat ze allen bezitterig zijn – je liefde wordt gevolgd door je jaloezie; je liefde zit vol achterdocht, wantrouwen. Iedereen probeert de ander onder zijn controle te houden. Het is een erg vreemde situatie waarin iedereen een gevangen zit en iedereen ook de gevangenisbewaarder is. Je bent de bewaarder, je bent de gevangenis, je bent de gevangene, en je probeert alle drie de functies tegelijkertijd te runnen. Je leven is ongetwijfeld een puinhoop geworden!

Amrita, tenminste hier hoef je niet bang te zijn. Dit is niet Italië, en het is niet de Maffia. Maffia betekent gewoon 'de familie.' Hier is iedereen een individu – geliefd, gerespecteerd, geaccepteerd zoals hij is. Niemand verwacht dat je anders zou moeten zijn; geen idealen worden je aangereikt om te imiteren, er wordt je geen discipline gegeven zodat je een robot wordt, een mechanische persoonlijkheid, die daden en woorden herhaalt maar die nooit werkelijk meent .... Je zegt tegen mensen: "Ik houd van je." Maar je hebt er nooit echt over nagedacht ... meen je het oprecht? Je woorden zijn zo onecht geworden, je daden zijn zo onecht geworden, je gezichten zijn maskers geworden. Je hebt je originaliteit helemaal verloren. Wat ik hier probeer is je te helpen je oorspronkelijk gezicht te ontdekken. En dat is het grootste gebeuren dat een menselijk wezen kan overkomen, het kennen van zijn oorspronkelijk gezicht, omdat dat het gezicht van God is.

Vraag 2

Geliefde Osho,

er is een woord dat mij vaak diep heeft geroerd. door het enkel zo nu en dan te herinneren voelt het alsof het wonden kan helen, en het brengt stilte en tevredenheid. dit woord is 'suchness', 'zodanigheid.' zoudt u hierover willen spreken?

Sadhan, het is absoluut een van de meest betekenisvolle woorden van de hele taal. Het begon met Gautam Boeddha. De taal die Gautam Boeddha gebruikte was Pali. Het is doodgegaan; het is nu niet langer een levende taal. Maar een paar woorden waren zo belangrijk dat zij levend gebleven zijn in andere talen.

Het Pali woord voor 'suchness' ...want dit is slechts een vertaling van het woord; in het Engels is er niemand geweest die dit woord gebruikt heeft of de smaak van dat woord ervaren heeft. Het Pali woord is *tathata*. En vanwege het woord *tathata* is een van de namen van Gautam Boeddha *tathagata*. Hij was de eerste die dat woord gebruikte en het zoveel betekenis en diepte gaf.

Het Engelse woord *suchness* vertaalt perfect het Pali woord *tathata*. Als je de betekenis ervan begrijpt, alleen al het begrijpen van het

woord zal je zeker grote heling brengen, grote stilte, grote vrede. Maar probeer het van Gautam Boeddha te verstaan, omdat hij de oorspronkelijke bron is van die absolute betekenis.

Als iemand bij Gautam Boeddha kwam en zei: “Ik ben blind” ... als dezelfde man naar Jezus Christus was gegaan, zou hij misschien een wonder gedaan hebben en de blindeman zijn ogen teruggegeven hebben. Maar ik zeg je dat Gautam Boeddha grotere wonderen deed. Zij zijn zo groot dat je meestal volledig hun betekenis hebt gemist. Als er iemand naar hem toekwam en zei: “Ik ben blind aan beide ogen” ... dan zou Boeddha zeggen: “Ik ben niet blind en heb de hele wereld gezien, maar de echte vreugde en vrede heb ik gevonden met mijn ogen gesloten. Accepteer je blindheid als een zegening. Ik moet mijn ogen sluiten, jouw ogen zijn al gesloten. En zelfs als mensen die ogen hebben hun ogen sluiten, gaan de beelden die zij met open ogen gezien hebben door met hen te verstoren. Jij bent gelukkig, je blindheid is een vermomde zegening. Accepteer het als een geschenk van het bestaan. Dit is de wijze waarop het bestaan je wilt hebben. Dit is de betekenis van *tathata* -- dat het helemaal oké is dat je blind bent; je mist niets, je moet alleen leren hoe je blindheid te gebruiken voor je spirituele groei.

Mensen die ogen hebben moeten leren hoe ze hun ogen moeten gebruiken; jij moet leren hoe je je blindheid moet gebruiken. En ik zeg je dat jij in een betere positie bent. Ontspan en wees het bestaan dankbaar dat het je niet al die afleiding heeft gegeven die mogelijk zijn als je ogen hebt. Jij bent al zonder enige afleiding, zonder allerlei beelden. Je inzicht is reeds kalm en rustig.”

Omdat dit Boeddha's houding ten opzichte van alles was, werd juist *tathata* zijn grondslag van religie. Toen Boeddha's leer in het Engels werd vertaald, waren zij niet in staat voor vele dingen de juiste woorden te vinden. Maar het is een grote toevalligheid dat *suchness* dezelfde connotatie heeft als *tathata*.

Je bent blind – het is nu eenmaal zo. Accepteer het in zijn totale zodanig zijn. Probeer er niet ongelukkig om te zijn, want miljoenen mensen hebben ogen, maar wat hebben zij met hun ogen gedaan?

Ik zou je graag een verhaal over Jezus vertellen wat niet door de Christenen werd bewaard, omdat het een erg vreemd verhaal is. Toen zij het Nieuwe Testament aan het samenstellen waren, driehonderd jaar na de kruisiging van Jezus, lieten zij vele dingen weg om de eenvoudige reden, dat het ten eerste zo moeilijk was ze uit te leggen en ten tweede om tegenstrijdigheden te vermijden. Dit is een van de verhalen die weggelaten zijn, maar het is door de Soefi's bewaard gebleven.

Het verhaal is ... Jezus gaat een stad binnen en ziet een jongeman achter een prostituee aangaan. Zijn ogen zijn vol lust, zijn hele nabijheid stinkt naar hartstocht. Jezus houdt de man tegen en zegt: "Ben je ervan bewust wat je aan het doen bent?"

De jongeman wordt plotseling kwaad en zegt: "Ik was blind. Jij was het die mijn ogen genezen heeft; anders had ik nooit beseft dat er prostituees waren. Jij bent er verantwoordelijk voor. Door mij ogen te geven heb je me zoveel moeilijkheden gebracht. Toen ik blind was, was iedereen sympathiek naar mij toe. Toen ik blind was, had ik geen verantwoordelijkheden. De mensen waren erg liefdevol en erg aardig – zij voorzagen me van voedsel, kleding en onderdak. Door me ogen te geven heb je al hun vriendelijkheid weggenomen, al hun sympathie, al hun liefde. Nu moet ik de hele dag werken om mijn brood te verdienen. En wat denk je, als ik een mooie vrouw zie en mijn hartstocht opkomt? Wat moet ik dan doen?"

Jezus had nooit gedacht dat een blinde zo kwaad kon zijn omdat zijn ogen genezen waren. Jezus was erg bedroefd. Hij verliet de jonge man daar hij geen antwoord voor hem had, en toen hij verder de stad in ging zag hij een andere man die volslagen dronken in de goot lag. Jezus schudde de man wakker en vroeg hem: "Heb je het leven gekregen om het op zo'n lelijke manier te verspillen?" De man deed zijn ogen open en zei: "Juist – jij bent de man die me levend gemaakt heeft; ik was gestorven. En nu zijn er zoveel problemen en zoveel angsten dat ik zelfs niet kan slapen zonder te drinken. Waarom heb je me weer levend gemaakt? Ik was dood! En wie gaf je het recht? Ik had het niet aan je gevraagd.

Jezus was werkelijk geschokt. Hij dacht dat hij de mensen een dienst had bewezen, en nu bleek juist het tegendeel het geval. Hij ging niet verder de stad in; hij voelde zich zo ellendig. Hij ging de stad uit om te mediteren en tot God te bidden, 'geef me helderheid – wat moet ik doen?' Toen hij buiten de stad kwam zag hij een man die probeerde zelfmoord te plegen door zich aan een boom op te hangen. Op de een of andere manier belette hij hem.

De man zei: "Ben je daar weer. Waarom zit je voortdurend achter me aan? Ik heb al eens eerder zelfmoord gepleegd – je bent een vreemde kerel. Ik ben het leven moe. Ik wil niet meer leven, maar jij hebt me gered. Het zou beter zijn als je anderen ging redden. Ik wens geen redding, laat me gewoon sterven. En onthoud dat ik niet opnieuw tot leven gebracht wens te worden. Je hebt dat al eens gedaan, maar nu kan ik je zelf tegenhouden. "

Het hele verhaal is uit het Nieuwe Testament weggelaten, omdat het verhaal grote problemen zou hebben gegeven voor de Christelijke theologen. Hun hele religie hangt af van de wonderen van Jezus; zij blijven maar steeds de wonderen van Jezus prijzen, en dit verhaal lijkt juist al die wonderen tegen te spreken.

Gautam Boeddha's benadering was, dat wat er ook gebeurt, sta het toe te gebeuren, en accepteer het met je hele hart. Dit is hoe het bestaan wenst dat het is. Blijf in deze houding van 'zodanigheid' ... zodanig is het verlangen van het geheel, en ik ben een deel van het geheel; ik kan niet tegen de wens van het geheel ingaan.

Zeker als je het begrijpt zal het je een enorm inzicht geven en een grote hulp zijn bij je meditatie. Het zal je helpen om geen weerstand aan het bestaan te bieden, niet tegen de stroom in te vechten, maar gewoon met de stroom mee te gaan. Sta de rivier toe je naar de oceaan te brengen.

Sadhan, je hebt het juist als je zegt: "Er is een woord dat mij vaak diep heeft geroerd. Door het enkel zo nu en dan te herinneren voelt het alsof het wonden kan helen, en het brengt stilte en tevredenheid. Dit woord is 'ZODANIGHEID'". Probeer het gewoon in momenten van beroering, in momenten van pijn, in momenten van beproeving. In de donkerste nachten van je leven, probeer gewoon, 'zo is de wil van het

bestaan en ik ben daar een deel van. Ik zal me erbij neerleggen. Als dit de wens is van het geheel, dan zij het zo.'

Soefi's hebben het verhaal bewaard omdat Soefi's een vergelijkbare houding als Gautam Boeddha hebben. Als je naar Soefi mystici luistert zul je over een ding verbaasd zijn. In elke zin gebruikt hij bepaalde woorden, en die zijn: "Als God het wil." Als je hem vraagt: "Kan ik morgen langskomen?" – gewoon een simpele vraag – zal hij zeggen: "Je kunt komen als God het wil. Het is niet aan mij. Wat er morgen gaat gebeuren kan ik niet voorspellen. Wat mij betreft, ik ben er klaar voor, je kan komen. Maar onthoudt, noch ik kan over morgen beslissen, noch kan jij over morgen beslissen. We kunnen enkel hopen."

Ze gebruiken 'als God het wil' zo vaak dat ik, steeds als ik Soefi mystici zag, tegen hen zei: "Dit is te veel. Elke zin begint met 'als God het wil' of eindigt met 'als God het wil,' of in het midden ervan 'als God het wil.' Word je er niet moe van?"

De man zei: "Als God het wil, soms vermoeit het me, soms vermoeit het me niet, maar het hangt allemaal van God af. Niets is in mijn handen."

Gautam Boeddha heeft geen God; zijn benadering is subtieler. Als iemand hem beledigt en zijn discipelen boos worden, zegt hij tegen hen: "Je begrijpt het niet, zo is het nu eenmaal. Die man kon niet anders. Als jij opgevoed was in dezelfde omstandigheden, zou je mij ook in dezelfde situatie hebben beledigd. En ik kan duidelijk zien dat hij geen enkele kwade bedoeling had. Alles wat hij kon doen, heeft hij gedaan. En alles wat ik kan doen, dat doe ik. Hij kan me beledigen; dit is zoals zijn gegevenheid is. Ik kan nog steeds liefde en compassie voor hem voelen; dit is mijn gegevenheid..."

De suggestie die Sadhan doet is zo geweldig, het kan jullie allen behulpzaam zijn.

Onthoudt enkel – niet als een woord maar als een gevoel – wat je is gegeven. Dan zal er geen wrok zijn, geen klacht, geen verlangen dat dingen anders zouden moeten zijn dan ze zijn. Er ontstaat een

enorme acceptatie. Deze acceptatie is ware en authentieke religiositeit.

Vraag 3

Geliefde Osho,

het huis schoonmaken, thee bereiden, dit alles in een vreugdevolle verwachting -- dan bent u daar recht voor mij, uw liefde uitstrooiend over ons, en zo nu en dan zie ik mezelf zo vlug als mogelijk is de deuren en ramen sluiten en uit de achterdeur ontsnappen.

Geliefde Osho, deze oude angst om liefde te ontvangen en open te blijven, deze oude stem die zegt, 'dit is te veel voor mij' lijkt zo belachelijk en uit de tijd. hoe kan ik die laten vallen?

Veet Kamaal, het eerste wat je moet onthouden is dat de angst voor liefde niet uit de tijd is, en nooit uit de tijd kan zijn. Het is even nieuw als de liefde. Je zegt niet, hoewel miljoenen mensen hebben liefgehad, dat liefde uit de tijd is. Nog steeds is liefde, als het je hart beroert, fris, absoluut nieuw, alsof je de eerste minnaar ter wereld bent. De vrees die liefde volgt is liefdes schaduw.

Je wenst liefde, maar je accepteert niet de schaduw ervan. Als je inzicht intenser wordt, zul je ook de schaduw accepteren; het is een deel van liefde. De angst is even natuurlijk als liefde. De angst is, wie weet? -- liefde is zo mooi op dit moment, zo koesterend, zo geurig, wat zal het volgende moment brengen? Het volgende moment begint net en je hebt geen controle over ervaringen zoals liefde. Het is een bries die komt, en je kunt het genieten en je kunt ermee dansen, maar je kunt het niet vastgrijpen.

Vandaar de vrees dat het misschien zal verdwijnen zodra het gekomen is. Maar als je over het hele probleem mediteert ... als het is gekomen – de bries, de liefde, de vreugde – dan is het bestaan niet uitgeput; het zal steeds weer opnieuw komen. En des te meer volwassen je wordt, des te groter is de mogelijkheid dat liefde naar je toekomt. En je volwassenheid zal spoedig zo zijn dat je de ramen en deuren niet sluit om de liefde gevangen te houden – dat is kinderlijk.

Als je alle deuren en ramen sluit zal zelfs de meest frisse bries sterven, zelfs de sterkste en jongste vogel zal zijn hoofd tegen de muren gaan slaan, her- en derwaarts rennen, om een uitweg te vinden, omdat niemand in het bestaan gevangen wil zijn. Zelfs als je een gevangenis van goud maakt, dan nog wil niemand gevangen zitten.. En de vrees is dat de liefde zal komen en gaan – je hebt er geen controle over.

Er zijn slechts twee manieren. De een is die van de onvolwassen persoon, die de ramen sluit voordat de liefde binnenkomt zodat hij veilig is voor de ellende, voor de pijn, voor de angst dat liefde hem verlaten zal. Hij heeft deuren en ramen gesloten; hij is veilig, maar deze veiligheid is wel erg duur. En omdat hij veilig wenst te zijn en bang is, de liefde kan misschien sterk genoeg zijn ... het kan een storm zijn en kan de ramen en deuren openen. Om het risico niet te lopen, zeg je dat je de deuren en ramen sluit en je ontsnapt via de achterdeur. Dit is de manier van de onvolwassen persoon.

De volwassen mens zal net zoveel deuren en ramen in het huis maken als mogelijk is, of misschien zal hij in de open lucht gaan leven waar de briesjes voortdurend komen en stromen. En iedere keer als de bries weggaat, weet hij diep in zijn hart dat dit enkel een moment van rust is; dat er een frissere bries met meer geur zal komen. En als het steeds zo door gaat wordt men steeds meer volwassen en de angst lost op. Het wordt precies wat het is -- een negatieve schaduw; het heeft geen bestaan.

Je vraagt: “Het huis schoonmaken, thee bereiden, dit alles in een vreugdevolle verwachting -- dan bent u daar recht voor mij, uw liefde uitstrooiend over ons, en zo nu en dan zie ik mezelf zo vlug als mogelijk is de deuren en ramen sluiten en uit de achterdeur ontsnappen. Geliefde Osho, deze oude angst om liefde te ontvangen en open te blijven, deze oude stem die zegt, ‘dit is te veel voor mij’ lijkt zo belachelijk en uit de tijd. Hoe kan ik die laten vallen?”
Er is geen reden om ze te laten vallen, ze zullen uit zichzelf weggaan. Je moet enkel groeien tot meer volwassenheid en begrip – je

opvattingen zijn onjuist. Geen enkele liefde is te veel voor iemand. En als het als te veel voelt, betekent het dat je niet probeert je bewustzijn uit te breiden. En waar is meditatie voor? Liefde is een test – het voelt als te veel, dat betekent dat je bewustzijn te klein is. Je zou, beter dan in te zitten over liefde, je meer in moeten zetten om je bewustzijn te vergroten ... je hebt een paar hectaren meer nodig. En wanneer je voelt dat het te veel is, onthoudt altijd dat je meer ruimte moet maken. Liefde is nooit te veel, het is altijd dat de ruimte te klein is. Je nadruk moet op de ruimte liggen, omdat, het al dan niet groter maken in jouw handen is.

Liefde is niet in jouw handen.

Liefde is iets wat vanuit het onbekende komt.

Maar je kunt een grotere plaats maken om die liefde toe te laten. Laat dit idee vallen: "Dit is teveel." Liefde is nooit teveel.

In de tweede plaats denk je verstandelijk over liefde. Daarom zeg je dat het zo belachelijk lijkt en uit de tijd. Als je het met je verstand benadert lijkt angst belachelijk te zijn, omdat liefde je geen kwaad kan doen, waarom bang zijn? Maar liefde gaat iets in je vernietigen wat je het hele leven lang versterkt hebt – je ego. Dat is de angst. Het is niet belachelijk, het is veelbetekenend. Schep meer ruimte en zeg vaarwel tegen je ego. En dan zal er niet het idee zijn dat deze angst belachelijk is, dat het uit de tijd is.

Dit zijn intellectuele veroordelingen, maar zij helpen niet; zij geven je het gevoel dat je erg intelligent bent. Liefde heeft geen behoefte aan je intelligentie, liefde heeft nodig dat je in je hart bent.

Al deze opvattingen van belachelijkheid, het uit de tijd zijn, komen niet van het hart. Het hart weet niets van belachelijkheid, van uit de tijd zijn, dit zijn spelletjes van je mind. En liefde is een verschijnsel dat niets te maken heeft met de mind.

En Kamaal, wat mij betreft zullen je strategieën niet werken, omdat ik misschien wel binnenkom langs de achterdeur. Je wordt op heterdaad betrapt bij het ontsnappen langs de achterdeur. Dus houdt al je deuren en ramen open, anders moet ik het tegen Neelam zeggen. Wat dan?

‘Wanneer Kamaal probeert de deuren en ramen te sluiten, doe jij ze weer open.’

Vrouwen luisteren heel gehoorzaam naar mij. En ik kan Neelam vertrouwen; zij is mijn secretaresse. Als ik zeg: “Open alle deuren en ramen!” zal ze niet naar jou luisteren, Kamaal.

Vraag 4

GELIEFDE OSHO,

IK GING NAAR BINNEN OM OP DE GAST TE WACHTEN, EN DE GASTHEER WAS DAAR. IN WILDE PANIEK SLOOT IK DE DEUR EN RENDE WEG. TOEN IK ME REALISEERDE WAT ER GEBEURD WAS, KROOP IK TERUG: GASTHEER WAS WEG, GAST WAS WEG, ENKEL EEN MOOIE GEURIGHEID WAS GEBLEVEN. MAAR WAAROM ZO’N PANIEK?

Krishna Priya, het is een mooie vraag en voor bijna iedereen erg relevant. Ze zegt: “Ik ging naar binnen om op de gast te wachten, en de gastheer was daar. In wilde paniek, sloot ik de deur en rende weg.” Je denkt, het is je verteld te denken, dat God als een gast zal komen. Het is een poëtische metafoor. Maar feitelijk is God reeds in je als gastheer – wie denk je dat je bent?

Dus de vraag is mooi; ze zegt: ‘Ik ging naar binnen om te wachten op de komst van de gast’ – omdat God altijd werd opgevat als iemand buiten je, die gaat komen. Het feit is dat hij reeds in je is, hij is jou, hij is de gastheer.

‘In wilde paniek sloot ik de deur en rende weg.’ Als jij denkt dat de gast zal komen, denk je vanzelfsprekend dat jijzelf de gastheer bent. En als je dan je huis binnen gaat en je vind de gastheer die daar zit, zal er natuurlijk paniek zijn. Wie ben jij dan? De gastheer zit daar, de gast zal nog komen, en wie ben jij?

Ze zegt, ze vluchtte weg uit paniek, uit angst. ‘Toen ik me realiseerde wat er gebeurd was, kroop ik terug: Gastheer was weg, gast was ook weg. Alleen een mooie geurigheid bleef over.’

In taal, met woorden moeten we in dualiteiten spreken -- de gast, de gastheer, de ziel, God, het individu, het universele – maar in werkelijkheid is er geen dualiteit, er is enkel eenheid.

Noch is de gastheer daar noch de gast. En als beiden verdwenen zijn wat overblijft is alleen maar een geurigheid, alleen maar een eeuwige geurigheid, een stilte vol geurigheid. Dit is wat de zieners in alle eeuwen samadhi hebben genoemd. Alle dualiteit is weg. Vanwege de dualiteit was je niet in staat de schoonheid van eenheid te zien, van een organische eenheid; je was niet in staat het licht te zien, de helderheid, de onsterfelijke levenskracht.

Priya vraagt: “Maar waarom zo’n paniek?” De paniek is van de mind, de paniek is van het ego, omdat nu het ego niet kan blijven. Het ego volgt de regel van de politici – verdeel en heers. Als je gespleten blijft, wordt het ego steeds sterker en sterker. Hoe meer je verdeeld bent, in allerlei stukken, des te gelukkiger is het ego, en des te machtiger is je mind -- omdat het de meester is geworden en de meester tot slaaf heeft gereduceerd. Maar wanneer de gast en de gastheer verdwijnen, storten alle dualiteiten in; er is geen functie over voor het ego en geen functie meer voor de mind.

De paniek is van de mind. Wacht alleen maar even. Als de mind weg zal zijn, zal de paniek ook verdwenen zijn. De paniek is het sterven van het ego ... laat het ego gewoon sterven, en de paniek zal verdwijnen. En waar je vol paniek was zul je vol zijn van gelukzaligheid, vol zegening.

Oké, Vimal

Ja, Osho.

